

השבי"ץ פולץ בשיגור גנאלוג פולד באינטרנט, ומפיל
באגר ישיבה קדימא משה, באגר "ישיבה" ובפייסבוק.

שבי"ץ

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
עקב | 373

אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"ץ
לזה שליידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר להל... תעזור לי לעזור לעצמי/ זויז

יש לי חבר מאוד טוב. יש לו לב זהב. לצורך העניין נקרא אל אריאל. כל פעם שאני צריך עזרה כלשהי, הוא מיד נחלץ לעזורי: הוא רואה שיש לי הרבה דברים ביד, הוא בא ולוקח חלק אפילו בלי שביקשתי. הוא רואה שאני תורן, הוא מציע עזרה. הבעיה, שזה קצת חונק. לפעמים זה באמת במקום, אבל לפעמים - הוא מציע עזרה כדי שלא אתאמץ, אבל זה גורם לי להרגיש נכה. אני מסוגל גם לקום ולעשות בשביל עצמי! אני לא ילד קטן שצריך שיעשו לו הכל. אני חושב לומר לו שאני מבין שזה בא ממקום טוב, אבל לפעמים מה שטוב זה פשוט להרפות, לתת לי את המקום לקום ולפעול בשביל עצמי. אם אשתמש במשל הידוע - לשבת כמו גולם ולתת לי להתאמץ ולהפוך לפרפר. לא לעטוף אותי בקורי משי מלטפים וחונקים. יש לי אח שיש לו בעיה פיזית כלשהי. ואני רואה שההורים שלי לא מוותרים לו בגרוש! הם דורשים ממנו מכל אח אחר. הם יכלו "לעשות לו אבחונים" ו"לתת הקלות" - ולהנציח את היותו מוגבל. אבל לא. הם נותנים לו להתמודד ולהתקדם. הם נותנים לו לעזור לעצמו. זו עזרה יותר גדולה. גם אני רוצה ככה. קצת פחות עזרה, קצת יותר לגדול.

תארו לעצמכם ש:לאחיכם היקר ימלאו בשבת 13 אביבים. לרגל בר המצווה החלטתם לתת לו מתנה (ספר, כמו כולם). אז מה עושים? דיני תנינת מתנה בשבת: לדעת כמה פוסקים אסור לתת או לקבל מתנה בשבת, כי זה דומה למקח וממכר. וי"א שמוותר כי לא כתבים שטרות על מתנות. לכתחילה נוהגים להחמיר שלא לתת מתנות בשבת אבל בשעת הצורך, בשביל קיום מצווה, מותר לכל הדעות לתת מתנות בשבת. לכן, מותר לתת מאכלים לצורך סעודת שבת, וכן לתת פרסים לילדים שהשתתפו בלימוד תורה, כי יש בזה צורך מצווה לעודדם ללמוד. הרוצה לתת מתנה בשבת לחתן בר מצווה, הטוב ביותר שיבצע את הקניין לפני שבת: שיבקש מאדם אחר שיוגביה את המתנה כדי לקנות אותה עבור חתן בר המצווה וכך המתנה כבר שלו מערב שבת. אם לא עשה כך, יכול לתת לו המתנה כפיקדון עד מוצ"ש, ובמוצ"ש תעבור לבעלות החתן. ויש מקלים לתת מתנה לחתן כי יש בזה קצת מצווה לשמחו, ובעת הצורך ניתן להקל כמותם.

לשמור ולעשות

בכא שבאך, השלבי"ציה גיפיה עם מחנה אחר. והשבת:
משקיחים ב"גניפה!"

היומנו של זויז

לחח, לקבל

מאגיים יספיקי? "מחלואה". רשמתי על פנקס שאני חייב אל מאגיים אנגלי. ר"מאמ, מה זה? פנקס? "החבר העלתי אסבא אסבא. בני הדודים שלי כבר היו שם. סיפרתי אכאלו על מה שקרה והגלגלה שלפני פיגה: "מה הסבבב? יש אפשרות אמשור בכספומט עם קוד שאלגה מקבל אטלפון..."
היה נחמד אצו סבא אסבא נכאל, בדיוק באאלו שבאך הוצרתי הביג שלפני לא גליצה, אל אנחנו ניקונו...
במוצאי שבת באנו אפיפוד. "גדפה רבה שבאגם", אמרתי סבבא. "מה, זה היה נחמד אכאלו", אמרתי, "לם ככה הביג אין ילד מדי מה אעלשלו, אכאלו - מגי יש אנו הצדמנול אכאלו ככה אלוכב?"
"קח", זה היה גרלו של סבא. הוא הושיט אכא נכד שטר של מאגיים שקל. "יאל, זה בסדר. גדפה", אמרתי. "קח, נא", סבא חכר, "שיפיה אר". "יש לי כסף. זה בסדר", סיבבתי שוב. "אנחנו שמחים אגך קח!" שגבתי. "שמריפו", סבבא הגלרבה, "אלגה נכד טוב. אלגה מאוד אופה אעלזור ואלגה אכאלו אנו אגך?"
אני באמא צריך אעלזר עם אקבל. רכנתי אל הראש והולטתי אל גיד. "גדפה".
לשבי"ץ שלום, שמריפו.

צברתיים? "הכנתי אעלזמו, גרדה. אפרגאל אמלא". סכרתי אל הדגל הצדמנול ויצאתי. אל הפעלתי אל זה, אכאלו פייתי קצת מולט. מבין מאיפה זה מליח, אכאלו אמרתי אמלא שלי שאני כבר גדול ואל צריך אדאלח לי אכאלו. אני עם יכאל אבקש כשאלני צריך עזרה.
האכתי אטרמפיאדה. בדרך אלם עברתי אידו מכונתי. הפסגהבתי והולטתי יד. "באר שבת". מצוין. משל יש אולאוס. "גדפה רבה", הגיילבתי מאחור. פעלס מגולגל הביט ובי ושלאל אכאלו: "אמלא, מי זה?"
באמצע הדרך הולטתי אל גיד אכיס, אקפאגתי. הארנק אל היה שם. רכרתי אל הפעלתי האחרונל ברמש אקאטי: הוא נשאר איד המחשב. הוצאגתי אל אכאלו אכאלו. נישלתי שלדז מעט אקבל אפולן לשכחתי אל הארנק, אכאלו אל זה היה הפניין. אין עלי כסף.
אחזר הביגה אל היה שייך. עברנו בהרבה אל פיילוב, אטרמפ מבאר שבת אמצפה שאגליאל זה אל כל כך ריאלו, וגם אין לי כח אלשוב הביגה בשביל כסף. אכאלו על כך שאפעלש בבאר שבת מיילפו שאני מכיר זה אל חכם מדי. מה עלישם, מה עלישם?
מגלברתי על הפולש. רכרתי אל הפעלתי סיפתי אל מה קרה ושלאלתי אל יש אל כסף אכאלו. "בשמחה.

אצלונו הביג חשק מאוד פקטל של עזמאל. כל אחד אחרתי אכדור ונרקול אעלזמו אל פחדר ביום שלישי, כל אחד עזר כדי אמון חלק ממחיר המסל, אכאלו ילד מבאזר - אל רשיון הפנילה.
יש כאלף שאופהים שהכל נאגיים אכאלו. אצלונו - אלגה דואל אעלזמו. אל יש משלפ שאלגה אל מסאל, אלגה מבקש עזרה, אכאלו אל אלגה יכאל - אלמה שאכרתי ידאלא אר?
אני חושב שזו מגרפה הפורים שלנו פנחיל אנו. מאש שנואלזו זה ברור אנו ככה. אני רואה אנשים שכאפמון סומכים על אחרים, אקלש אי אכאלו אל זה. פמאבן מאלו אצלונו מאוד שונף.
קח אמלש אל יום רביעי שלעבר. החלתי אנסאך אסבא אסבא עם בני דודים שלי. כמה ימי כיל אכאלו הצדדיים. פאכנון שלי היה אצאל צברתיים אירולשויים, אקפול אעלשלו כמה דברים בעיני, ואחר כך אעלתי אסבא אסבא באיזור פלרבה.
13:00. "יצאגתי, אפרגאל", אמרתי אמלא. "אפרגאל שמריפו. איך אלגה נוסע? אין עכשיו אולאוס". "יש טרמפום, אני אסבבתי". "יאל רוצה פקפצה?" "יאל, גרדה רבה". "טוב, אפרגאל גלדי, אכאלו משלפו? יש אכאלו

בצאני לקראתך

קורא קבוע ל סולת לבן

שומר על הקשר

עבודת ה' - "תן וקח", או "בוא וקבל חיבוק?"

בפרשה יש את הקטע המוכר, "והיה אם שמוע". מה אומר הקטע הזה? פשוט מאוד: תקיימו מצוות - תקבלו גשם. תעבדו עבודה זרה - גורנישט. נכון? כך מקובל להבין את זה. הבעיה היא, שהתפיסה שמאחורי ההבנה הזו, מתייחסת לאלוקים כאל מישהו זר לנו, חיצוני, שמעוניין שנקיים את המצוות שלו. הוא מוודא שזה יקרה על ידי תליית הגשם בקיום המצוות. סוג של עיסקת לחץ: אתם רוצים גשם? אני רוצה מצוות. תקיימו מצוות ואתן לכם גשם.

מעבר לכך שלפי התפיסה הזו, רבש"ע הוא אינטרסנט שמשמש במים כאמצעי להבטיח שנקיים את מצוותיו, הרי שגם מחנך הוא לא! מחנך שמבטיח לילד סוכריה על כל פעם שילבש ציצית, חנך את הילד ללבישת ציצית? הילד התרגל ללבוש ציצית כל עוד הוא יקבל פרס. כשייגמרו הפרסים - הוא ימשיך?

מגמת הילד מעולם לא היתה הציצית. הוא רצה סוכריה, ולמענה הוא היה מוכן לקיים את רצון המחנך. הוא לא התחנך ללבוש ציצית. הוא לא למד שציצית זה חשוב (אלא שזה דבר שצריך להציע משהו עבורו כדי שילבשו אותו).

נציע כיוון מבט אחר על העניין (יש עוד, מוזמנים לחשוב ולנסות למצוא אותם...).

"אם שמוע תשמעו אל מצוותי" - לא מדבר על התרי"ג. הוא מדבר על "לאהבה את ה' אלוקיכם ולעובדו בכל לבבכם ובכל נפשכם". על המקום הנפשי שממנו נוגשים לעבודת ה'.

"מטר ארצכם" אינו רק סמ"ק של גשם לכינרת. המיוחד בארץ אשר עיני ה' אלוקינו בה הוא שהיא תלויה בקשר תמידי עם השמים. היא בנויה על גשם, ששומר על המשכיות הקשר (בניגוד למצרים, שיושבת על מצבורי המים של הנילוס, ומזמן שכחה את אלוקים).

כשה' מביא גשם, הוא מעניק אות של אהבה ליושבי ארצו. כשהוא מונע מטר, הוא רומז להם שהם סובבו את הפנים לכיוון אחר.

אומר הקב"ה לבניו: אני אוהב אתכם, אני רוצה שנהיה קשורים כל הזמן, שאוכל לתת לכם עוד ועוד מה שיעזור לכם בחיים. יצרתי אתכם באהבה, ובאהבה אשמח להעניק לכם.

אבל מה יקרה אם במקום לאהוב ולהיות קשורים אליי - ולדרכנו - בכל נימי נפשכם, תלכו באלכסון ותיפלו לבורות זוהרים באור חשוך? תחפשו את החיים בתוך אוצרות המוות? כחלק מדאגתי לקשר שלנו, אנתק אותו זמנית. אני מאמין בכם, אני יודע שאתם באמת רוצים בקשר שלנו. קצת הבהרה, והכל יסתדר.

המטר, שמבטא בצורה מוחשית את הקשר בין שמיים וארץ, ביני לביניכם, יציב מול עיניכם את העובדה המרה שאתם לא בכיוון. גשמים, האלילים לא יכולים לתת. המקור שלכם נמצא כאן. לא בשום מקום אחר. תחזרו, מחכה לכם בבית.

יודע למה מזכירים את הגשם בברכה השניה? **שמעתי פעם שזה כי הגשם מביא חיים לעולם, כמו תחיית המתים.** יפה. שניהם סוג של גבורה והוצאה לפועל של עוד הוספת חיים בעולם, כנגד היובש, המוות והחדלון (וע"פ הרב חיים וידל שליט"א). יש עוד הסבר למיקום של הזכרת הגשמים בברכה זו: הברכה הזו מדברת על גבורת ה', והגשם יורד בגבורה!

מה הכוונה, בכה, בעוצמה? אני חושב שיש לזה כמה פירושים. אציע אחד. נניח שאנחנו צריכים מיליון קוב מים. מיליון קוב מים יכולים לבוא בשפיקה אחת, במבול שמוחק את העולם, והם יכולים לבוא בטיפות קטנות ובממטרים מחולקים (עם קצת זמן הפוגה בין לבין). ה' מביא לנו שפע, אבל בצורה שנוכל לקבל אותו. גם תחיית המתים, נעשית בצורה מדורגת ומחושבת ביותר, כך שנוכל לקבל אותה.

מה הכוונה? קח למשל את התחיה הלאומית שמתרחשת בדורות הללו. זה סוג של תחיית המתים - אלפיים שנה העם שלנו נרדם תרדמת חורף, לא תפקד, וכעת הוא שב וקם לתחייה. שוב יש לנו חיים לאומיים מלאים: מוסדות לאומיים יהודיים (שבעתיד גם יפעלו בהתאמה מוחלטת לרצון ה'), שאיפות אוניברסליות, דאגה גם לפן הכלכלי, מערכות תחבורה, תקשורת, חקלאות ועוד. אבל גם התחיה הזו לא מתרחשת ב"בום". לא היינו עומדים בזעזוע. זה קורה שלב שלב, קמעא קמעא. קודם ה"גוף" (המערכות החומריות) קם לתחיה, ורק אחר כך ניפחת בו ה"נשמה".

מהי הנשמה? החזרה בתשובה שיש היום? זה חלק, אבל לא רק. המערכת כולה צריכה להיות כזו שקוראת בשם ה' ותואמת את רצונו. אם יש "שירות משותף", ואם התפרעות ערבים גורמת להורדת מגנומטרים, המערכת עדיין לא במקום הנכון שלה.

היכולת האפוק והגבורה האדירה של ריבוננו של עולם מתבטאת בזה שהוא יוצר את התחיה הזו באופן מדורג מתוך מחשבה עליו. הוא לא נותן בלי חשבון. הוא מתחשב בנו.

אבל יותר קשה לחכות ככה. תראה מה המצב היום בארץ. יותר קשה, אבל יותר נכון. ואנחנו יכולים להקל על זה, כשנפעל לקידום ושיפור המצב - בסביבתנו ובעם וכל אחד לפי היכולת שבדודו, כך שנהיה מוכנים למדרגה העליונה יותר.

שעת סיפור

הרב יעקב אדלשטיין זצ"ל, רבה של רמת השרון, עשה חסדים רבים. הרבה אנשים אכלו על שולחנו, והוא גם קירב הרבה מאוד בעלי תשובה, ביניהם שחקנים וכדומה. אחד מהם זה עורך מנשה. בתחילת דרכם של עורך מנשה ואשתו ליהדות, אשתו באה פעם לרב ואמרה לו: "בעלי לא עושה כלום (מבחינה רוחנית)". "מה כלום?" "כלום כלום!" "בעלך מניח תפלין?" "לא". "בשבת הוא מניח תפלין?" "לא". "את רואה? בשבת הוא לא מניח תפלין. כבר משהו. זו ההתחלה". וההמשך ידוע... אגב, עורך סיפר שבשנים האחרונות, בברכת כהנים הרב הסכים שהוא ייכנס תחת טליתו. בנו של הרב סיפר שכשישבו שבעה על אמו, הרבנית הגיע הרב שטיינמן, והרב דיבר בעיקר עם האנשים שהוא קירב ליהדות. הבן אמר לו שהרב שטיינמן פה, והרב אמר לו: "הרב שטיינמן לא צריך אותי. הם צריכים אותי". הבן הפציר באביו, אז הרב הציג אותם בפני הרב שטיינמן...

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לע"נ רפאל בן פינה ז"ל
לזכות ולישועת כל עם ישראל

המשב"צת:
כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיסור - טטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com

הכי חשוב בהכנסת אורחים -
שיהיה ברור לאורה ששמחים בבואו,
שהוא לא מטורד.
(הרב יצחק סבתו שליט"א)

מוצאי שב"צ

